

[Jørgen Jørgensen.]

sig om, hvordan Gennemsnitslandmanden kan klare sig med det Prisgrundlag, vi har. Jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om det ærede Medlem ikke havde holdt den Tale netop nu. Der kan ikke være nogen Interesse forbundet med, at vi under de Forhandlinger, vi staar i i Øjeblikket, svækker Muligheden for at opnaa Priser, der staar i et vist Forhold til de Priser, England vil have for sine Varer. Paa et Tidspunkt, da det ærede Medlem ved, at det regnskabsmæssigt formentlig vil stille sig paa den Maade, at det mindre Landbrug faar en Forrentningsprocent meget nær Nul og det lidt større Landbrug faar en Forrentningsprocent mellem 1 og 2 eller noget lignende for det kommende Aar — ingen kan sige noget med Sikkerhed —, er det en dristig Paastand at fremføre, at der er Landmænd, der kan klare sig med det Prisgrundlag, vi har, og faa en rentabel Produktion. Det har ikke nogen Forbindelse med de praktiske Forhold, at enkelte Landbrugere kan klare sig, og derfor synes jeg, at det ærede Medlem hellere skulde erkende Nødvendigheden af under de foreliggende Forhold at skaffe en Forbedring af Landbrugets Økonomi, som gør det muligt for dem, og opfordre Landbruget til at bevare de flest mulige af de Kreaturer, hvis Bevarelse hele Samfundet er interesseret i. Det vil helt anderledes stimulere Interessen for at bevare Køerne, at Mælken bliver betalt med højere Priser. De fleste Landmænd vil nødigt reducere Besætningerne. Husdyrene er ikke noget, man løber til at sælge før i sidste Øjeblik. De er vokset frem under megen Omhu og med stor Interesse pillet ud, for at man kan faa de mest ydedygtige Dyr. Den Interesse, Landmændene har i at bevare Kreaturerne, skal vi støtte ved vore Foranstaltninger, og det kan ikke være det ærede Medlems alvorlige Mening, at det skal gøres ved Hjælp af billige Foderstoffer, naar vi ingen Foderstoffer kan faa og vor egen Produktion af Foderstoffer ikke slaar til. Derfor beklager jeg, at det ærede Medlem har stillet sig saa negativt, som han har gjort. Det ærede Medlem kunde sige, at 4 Kr. 80 Øre var for lav en Pris, og at Prisen saa skulde sættes op efter Gennemsnits-eksportprisen eller et andet Tal, det er en Ting for sig, men det forundrer mig, at det ærede Medlem kan sige, at Landbrugspriserne er rentable, og at Landbrugere kan klare sig med dem. Hvis det ærede Medlem talte med praktiske Landmænd, vilde han faa noget andet at vide.

Søren Olesen: [Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen spurgte, om det var Retsforbundets Princip, at Forbrugerne skulde betale den Pris, det kostede at producere en Vare... (*Aksel Larsen:* Det har jeg aldeles ikke spurgt om!). Det er det selvfølgelig; det bliver de nødt til, hvad enten det sker direkte eller i Form af Skatter og Afgifter. Det ærede Medlem mente, at dette Standpunkt kom i Strid med den Stilling, en af Retsforbundets Repræsentanter havde taget til Spørgsmaalet om Brødkornet, men det kan jeg ikke se, for den Afleveringspris, Landbruget faar for Brødkorn, er netop en kunstigt fikseret Pris. Hvis den ikke er tilstrækkelig til, at der bliver dyrket Brødkorn, maa man være en underlig Taabe, naar man fastholder en saadan Pris.

Med Hensyn til den Repræsentant, der var til Stede, da Landbrugsministeren spurgte, hvorvidt vi kunde tiltræde, at der sikredes Landmændene en saadan Pris for Brødkorn, at man kunde formode, at de vilde saa tilstrækkeligt Brødkorn, vil jeg sige, at der ikke var Tid til Forhandling med andre, derfor maatte det ærede Medlem Hr. Tholstrup, som blev spurgt den gang, udtale sig paa egne Vegne og ikke paa Partiets Vegne, men hvis der var blevet ført en saadan Forhandling, vilde han selvfølgelig have hævdet det Standpunkt, jeg her hævder. Vi kan ikke fastholde en kunstig Pris paa Brødkorn, hvis den forhindrer, at der bliver dyrket tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen mente, at hvis Forbrugerne nu skulde betale Eksportprisen, vilde de f. Eks. komme til at betale 1 Krone mere for Kiloet af Smør. Nu kan jeg ikke forstaa, hvordan det ærede Medlem vil kunne befri Forbrugerne for at betale denne Krone, for det, de ikke betaler, naar de køber Smør, kommer de til at betale, naar de køber andre Varer, eftersom Tendensen i Øjeblikket gaar ud paa at dække Udgifterne ved indirekte Afgifter, altsaa paa Vareforbruget. Man billiggør den ene Vare og fordyrer nogle andre, og jeg kan ikke se rettere, end at Forbrugerne kommer af med Kronen alligevel, naturligvis plus Drikkepengene, det, Ordningen koster at administrere og føre ud i Livet. Saa henviste det ærede Medlem til Mælken. Ja, Mælkeordningen gik ud paa, at man skulde have billigere Mælk og til Gengæld dyrere Fløde, men nu maa man i Butikkerne paa et vist Tidspunkt sige: Vi har ikke mere Mælk, og naar Husmødrene saa siger: Hvad skal vi saa gøre, svarer man, at de kan faa Fløde. Altsaa man faar noget